

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia Catholica, Hoc Est Christianae Fidei, Qvam Ad
Salvtem Animarvm Aviti Avgvstae Domvs Saxonicae
Principes, Reges, & Imperatores coluerunt, Gloriosa
Confessio**

Cutsemius, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1621

De S. Bonifacio, Rvssorvm Apostolo, Et Martyre.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11884

mani Pontificis, & nonne multò plus sanguinis amorè vos Saxones Principes Saxonis Pontificis, vestri confanguinei?

DE S. BONIFACIO, RVSSORVM
APOSTOLO, ET MARTYRE.

Contemplemur nunc & alterum Saxoniorum Principum decus, S. Bonifacium, cuius quidem genealogiam necdum habeo satis exploratam. Interim historiæ antiquæ, & familiaris illius cū Imperatore Ottone III. conuersatio, satis clarè indicant, fuisse illi genere iunctum, adeoque charum, vt ipsum Animam suam nominare soleret. Quæ enim & qualia de illo testetur, qui proximè temporibus illis vixit Petrus Damiani, vir Sanctus, in vita B. Romualdi, cuius S. Bonifacius Cap. 28. 2. apud Sur. tom. 3. in mense Iun. discipulus fuit, verbis proprijs hic subiiciam. *Hic Regis fuerat cōsanguineus, & ita charus, vt Rex illū non alio vocaret nomine, nisi Anima mea. Erat autem apprimè liberalium artium doctrinis instructus, maximeque in modulationis musica studijs approbatus. Is itaque cum in Cappella Regia moraretur, videns Ecclesiam antiqui Martyris Bonifacij, quæ est Romæ in Auentino, mox exemplo sui equiuoci ad martyrij desiderium prouocatus ait: Cur ergo etiam ipse martyr esse non debeo? Post hæc igitur Monachus factus, tantâ se abstinentiæ frugalitate constrinxit, vt sæpè*
Domis-

Dominicis diebus tantum, & feria quinta per hebdomadam manducaret. Nonnunquam autem ubi vrticarum, vel etiam veprium cerneret densitatem, illic se proijciens volutabat. Ex quo cum quidam frater aliquādo eum corripere, dicens: Hypocrita, quare hoc ad captandos popularis auræ rumores coram omnibus facis? nihil aliud respondit, quam, Tui sunt Confessores, mei sint martyres. Cum verò post diuturnam eremiticæ conuersationis vitam ad prædicandum iam ire disponderet, Romam primum pergere studuit, & ab Apostolica Sede consecrationem Archiepiscopatus accepit. Retulit autem mihi quidam senex Monachus, qui eum illuc de Raüenna finibus comitatus fuerat, quia in toto illo itinere vir venerabilis cum omnibus quidem qui eum sequebantur, pedester ibat, sed ipse iugiter psallens, & ceteros longè præcedens, nudis semper pedibus incedebat. Pro labore quidem itineris quotidie comedebat sed per singulos dies de medio pane, & aqua viuens in diebus festis ignoto videlicet omniliquamine, quotidiano victui poma qualibet, vel herbarum radices addebat.

Quanta eius vitæ austeritas.

Cap. 29.

Postquam autem consecratus est, quotidie obseruabat, & monasticum pariter & canonicum in celebrandis Horarum officijs ordinem. Cum vero iam ultra montanos peteret fines, equo quidem vehebatur, sed venerabilis Pontifex, sicuti dicitur, nudis cruribus semper & plantis adedè intolerabilem frigidissimæ regionis sufferebat algorem, vt volens descendere, non pedem ab subherente ferro disungeret

geret, nisi aqua calida subueniret. Ad gentiles autem postremo perueniens cum tanta cepit feruidi pectoris constantia predicare, vt iam nullus ambigeret, quia vir Sanctus martyrium flagitaret. Illi verò timentes, ne, sicut post martyrium Beati Adelberti coruscantibus miraculorum signis, Sclauoniae gentis plerique conuersi sunt, ipsis quoque similiter eueniret, longo tempore à beato viro manus artificiosâ malitiâ reprimunt, & cupidissimo mori, nolentes occidere, crudeliter parcunt. Cumque ad Regem Russorum vir venerabilis peruenisset, & constanti animo prædicationi vehementer insistere, videns eum Rex squalidis vestimentis indutum, ac nudis pedibus incedentem, opinatus est, quia vir Sanctus talia non religionis causa perferret, sed idcirco potius, vt pecunias congregaret. Promisit igitur ei, quia si ab huiusmodi vanitate recederet, ipse paupertatem eius largissima diuitiarum liberalitate ditaret. Verum Bonifacius mox ad hospitium sine mora reuertitur, preciosissimis pontificalibus ornamentis decenter induitur, & sic ad Regis palatium denuò præsentatur. Rex autem videns eum tam decoris vestibus adornatum, ait: Nunc scimus quia te ad vanam doctrinam, non paupertatis inopia, sed veritatis impulit ignorantia. Veruntamen si vis vera credi quæ asseris, erigantur duæ excelsæ lignorum catæ & breuissimo à se interstitio separata, & igne supposito cum vaporata fuerint, ita vt vtriusque struis vnus ignis esse videatur, tu transi per medium. Quo si læsus ex a-

Apud Rus-
sos con-
cionatur.

L

liqua

Lustralis a-
quæ, & in-
censi thu-
ris anti-
quus mos,
& virtus.

Cap. 30.
Russi cre-
dunt in
Christum.

liqua parte fueris, ipsis te penitus consumendum ignibus trademus. Sin autem (quod credi non potest) sanus euaseris, omnes nos Deo tuo absq; difficultate credemus. Cumq; hoc fœdus non solum Bonifacio, sed & cunctis quæ aderant gentibus placuisset, Bonifacius ita vestitus, vt Missarum solennia celebraturus, prius cum sanctificata aqua, & incenso thure, vndiq; perlustrans ignem, dein stridentes flammarum globos ingressus ita exiuit illæsus, vt nec minimus capitis eius capillus videretur exustus. Tunc Rex, & ceteri qui huic spectaculo interfuerant, cateruatim ad pedes se beati viri projiciunt, indulgentiam lachrymabiliter petunt, & baptizari se instantissimâ supplicatione deposcunt.

Cœpit itaq; tanta gentium multitudo ad baptisma confluere, vt vir Sanctus ad spatiosum locum quendam pergeret, & in ipsa aquarum abundantia populum baptizaret. Decreuit autem Rex, vt regnum relinquens filio ipse quamdiu viueret à Bonifacio nullatenus separaretur. Frater autem Regis cum ipso pariter habitans, dum nollet credere, absente Bonifacio, ab ipso Rege peremptus est. Alius verò frater qui iam à Regis erat cohabitatione diuisus, cum ad eum vir venerabilis venit, audire verbum eius noluit, sed de conuersione fratris nimia aduersus eum ira succensus, continuo comprehendit: deinde timens, ne si viuum teneret, Rex eum de manibus eius eriperet in sua presentia, circumstante non parua multi-

dum
 test)
 tate
 acio,
 Bo-
 bra-
 hu-
 am-
 nec
 stus.
 fue-
 jci-
 &
 pos-
 tifi-
 cum
 un-
 Rex,
 eret
 au-
 ollet
 em-
 erat
 era-
 l de
 Cuc-
 ens,
 eius
 rna
 lti-

multitudine hominum decollari præcepit. Statim S. Bonifa-
 verò & ipse cæcatus est, & tantus eum, cum omni- cius decol-
 bus qui adstabant, stupor oppressit, ut nec loqui, nec latur.
 audire, nec aliquod humanitatis officium agere ali-
 quatenus possent, sed cuncti velut lapides rigidi, &
 immobiles permanerent. Rex autem hoc audiens,
 nimio dolore perculsus, omnino deliberat non solum
 fratrem occidere, sed & cunctos qui sibi tanti
 reatus fautores extiterant gladijs trucidare. Sed
 cum illuc protinus aduenisset, & corpore marty-
 ris adhuc in medio posito fratrem simul cum re-
 liquis hominibus sine sensu & motu stupefactus
 adstare conspiceret, hoc sibi cum suis omnibus
 placuit, ut pro eis oratio fieret, si forsitan illis
 diuina misericordia sensum quem amiserant re-
 formaret: deinde si acquiescerent credere, indul-
 to crimine, viuerent: sin autem, omnes ultori-
 bus gladijs interirent. Cum igitur & ab ipso Re-
 ge, & à cæteris Christianis diutius fuisset ora-
 tum, non solum prior sensus stupefactis homi-
 nibus redditur, sed insuper consilium conflagi-
 tandæ veræ salutis immittitur. Nam continuo
 pœnitentiã sui criminis flebiliter expetunt,
 baptismi Sacramenta cum magna alacritate
 suscipiunt, super corpus quoque beatissimi mar-
 tyris ECCLESIAM construunt. Ve-
 runtamen ego, si de huius mirabilis viri cun-
 cta quæ dici veraciter possunt, virtutum do-
 na referre tentarem, deficeret forsitan lin-
 gua, non deficiente materia. HÆC PETRVS

Damiani in vita B. Romualdi, quam dum describit, discipuli eius S. Bonifacij vitam, & mortem gloriosam, breuiter vnà delineat, quam sic integram hic inferere libuit, vt Saxonix Principes in consanguineo suo Bonifacio, Rufforum Apostolo, ac Martyre, Apostolicam fidem, & vitam, zelum quoq; Dei intueantur, ac imitentur. Quem in cælis cum Christo regnantem suppliciter oro, vt qui in terris nihil ardentius, quàm errantium conuersionem, & salutem concupiuit, manibus, pedibusque promouit, verbi prædicatione, & proprii sanguinis effusione, eandem gloriosis precibus ab eodem Domino nostro IESU Christo posteritati, & genti suæ rogare & impetrare dignetur.

DE S. HENRICO
IMPERATORE.

ACCEDO nunc ad S. Henricum, filium Henrici *Hezelonis*, nepotem Henrici *Rixosi*, qui fuit frater germanus Ottonis I. Imp. pronepotem Regis Henrici *Aucupis*. Dux fuit Bauariæ, & Comes Bambergæ, mortuo Ottone III. electus est, Anno Christi 1002. Rex Romanorum, & post annos 12. Romæ coronatus à Benedicto Papa VIII. Imperator * Anno 1014. De quo breue testimonium *Elia Reusneri* Professoris *Ienen-*
fis,

*Vrsp. &
Albertus
Stadens.
Ann. 1013.